Stilling. I „Ørkenvandring“ er der en Scene, hvor Forf. i brændende Harme ganske sønderriver al digterisk Illusion og pludselig giver sin Læser en Forelæsning i Familieret. Der siger saa en ung Kvinde de Ord, der har kaldt saa megen Harme og Misforstaaelse ned over Forf. Hun siger, at siden Forholdene er saaledes, gifter hun sig ikke. Er det virkelig saa underligt, om unge, aandeligt udviklede, selvstændige Kvinder, maaske endnu uvidende om, hvad Kærlighed er, kan komme til dette Resultat over for Lovens Brutalitet? — Mænd siges, under haarde Kaar at have handlet i Overensstemmelse med denne Tankegang. Det fortælles, at da Spanierne mishandlede Mexikos Beboere, mistede disse Solens Børn deres Glæde ved Livet og nægtede at indgaa Ægteskab af Hensyn til den Skæbne, der var over dem og deres Børn. Mon Mænd vilde gaa ind i et Ægteskab, der gjorde dem retsløse? Og mon nogen vilde bebrejde dem eller undres over, at de ikke gjorde det?

Det er vel paa Tide, at Kvinder klart og tydeligt faar at vide, hvad der kan blive Følgerne for dem og deres Børn af at indgaa Ægteskab med en Mand, der trods alt det gode, deres forelskede Hjerte fortæller dem om ham, dog oftest er en fremmed, de først i det daglige Samliv lærer at kende. At de faar denne Kundskab vil føre til, at Mand og Kvinde sammen lægger ny Grund for deres Lykkes Hus — man kan jo med Billighed indvende, at Manden, der havde indrettet alt, som det passede ham bedst, ikke kunde mene, det hastede med Ombygningen, saalænge Kvinden ikke paatalte Manglerne, der særlig gik ud over hende.

Ideer hengemmes saa ofte i Afhandlinger, og end ikke Rigsdagstaler eller Avisartikler naar helt ned til det brede Lag, som Kvindernes store, endnu saa uoplyste Masse danner. Men, naar Ideerne iklæder sig Digtningens Skikkelse, saa spredes de Landet over, saa gaar de ind i de unge Pigers Værelser, i Hjemmenes Dagligstuer, de naar Arbejdersken og Luksuskvinden og saar hurtigt voksende Sæd.

Det er dette, Kvindesagen skylder Thit Jensens Bøger — „Martyrium“ og „Ørkenvandring“ — Tak for.

Vi hilser i hende en Kvinde, der vil og kan bruge sin Pen som et Vaaben i vor Kamp. Hvis Kampmaaden blot er ærlig, maa enhver have Lov at bruge sin. Vi hilser i hende det hensynsløse Mod, der vel kan have bragt hende til at bruge Ord, hun næppe selv helt vil forsvare i alle deres Konsekvenser, men som vidner om den glødende Harme, hun føler over for al Uretfærdighed og Undertrykkelse, og om den Kærlighed, hun har til vor Sag.

Anna Brosbøll.

Kampen for Tilværelsen.

I den første Paragraf af „Dansk Kvindesamfunds“ Love nævnes det som en af Foreningens Opgaver at virke for Forbedring af Kvindens Stilling i Samfundet. Hertil hører nu ikke mindst Forbedring af Kvinders økonomiske Forhold eller med andre Ord Brødspørgsmaalet. Dette forekommer mig at være saa vigtigt og de Udsigter, som Flertallet af de unge Kvinder har til at skabe sig et selvstændigt Erhverv, der virkelig kan yde dem det nødvendige til Livets Ophold, synes mig saa slette, at det nok er værd at tage under Overvejelse, om der ikke kunde gøres noget for at skabe lysere Udsigter.

Til Trods for alle Fremskridt paa Opdragelsens Omraade gælder det dog stadig, at Forældrene forsømmer at lade deres Pigebørn lære noget ordentligt, naar de kommer ud af Skolen. De fleste gaar lige fra Skolen ind i Fabrikker, paa Kontorer eller i Forretninger. Der begynder de straks med en lille Løn, saa lille, at de umuligt kan leve af den. Den stiger maaske lidt i Aarenes Løb, men kommer dog sjældent op over en 40—50 Kr. paa egen Kost, ja, mange maa nøjes med langt mindre. Drengene derimod, som gaar ind i lignende Stillinger, maa først gennemgaa en ordentlig Læretid, i hvilken de ingen Løn faar, men kan saa efterhaanden stige og opnaa at forsørge sig selv og skabe sig en anstændig Levevej.

Her er i Virkeligheden et stort Misforhold til Stede, som det forekommer mig, at vi bør rette vor Opmærksomhed paa, da den nuværende Tilstand er skadelig baade for Kvinder og Mænd.

Mændenes Opfattelse er denne:

De unge Piger, som i stedse større Antal fylder Forretninger og Kontorer, har ingen ordentlig Uddannelse; de betragter ofte deres Virksomhed som midlertidig og bryder sig ikke om at skabe sig en Livsstilling. For mange af dem er det, de tjener, kun Lommepenge. Det er urigtigt, at Kvinderne under disse Omstændigheder trænger ind overalt og ved at underbyde Mændene holder dem ude.

Man maa indrømme, at det er naturligt, at Mændene ræsonnerer saaledes,